

тически надѣхани и не се поддавали на грѣцката съблазънь. Особено ревностни въ поддържането на новитѣ национални тежнениа били Ив. Добровски, който обаче още въ 1839 г. напустналъ Атина, и Иларионъ Михайловски, който останалъ тукъ до пролѣтѣта на 1841 г., когато заминалъ за Цариградъ — съ намѣрение отначало да участвува въ една революционно съзаклетие (заедно съ Раковски въ Цариградъ), а отпосле, когато то било изоставено, да продължи духовното си образование въ Русия.

Щомъ пристига въ началото на 1840 г. въ Атина, Селимински завръзва бързо приятелство съ тѣзи андроски възпитаници и тѣхнитѣ по-късни другари. И той намира повечето отъ тѣхъ въ едно повисено народностно самочувствие, съ спечелена българска гордостъ и съ твърда воля за просвѣтна дейность въ отечеството. Ето защо той може да пише на Априлова презъ есеньта на 1840 г., че е тѣй приятно изненаданъ отъ „пламенната ревность и истинското родолюбие“ на тѣзи младежи, запазили се по здравъ инстинктъ отъ прозелитизма на своитѣ учители. Но, несъмнено, имало е тогава и по-късно българи, които сж гледали съ известно хладнокръвие на патриотичния ентузиазъмъ на другаритѣ си и сж били готови да пригърнатъ, заедно съ грѣцкия езикъ, и грѣцкото национално съзнание. Като поменава българитѣ съ „благородни чувства“, които „вече поставятъ първия краежгъленъ камъкъ на очакваното щастие за народа ни“ (Иларионъ Михайловски, съ братята си, Ив. Момчиловъ, сжщо отъ Елена, П. и К. Мишайкови отъ Битолско, Г. И. Бусилинъ отъ Батакъ, Г. Атанасовъ отъ Свищовъ и Ив. Найденовъ отъ Одринъ), Селимински добавя въ писмото си отъ 1840 г.: „Има и други отъ разни мѣста на България, обаче тѣ, веднажъ вкусили отъ чашата на родоотстъпничеството, дори и да се възвърнатъ, много малко ще допринесатъ съ разправиитѣ, препирнитѣ и скудоумнитѣ си разисквания.“

Тъкмо за тѣзи индиферентни сънародници или ренегати, непоменати по име, важи думата на Селимински, че се опиталъ или успѣлъ да ги откъсне ъвреме отъ заблудата, като пробуди нѣкакъвъ националенъ патосъ въ душата имъ. Иначе ние имаме всички основания да отнесемъ националното окопитване на българскитѣ възпитаници въ грѣцкитѣ училища